

Egy-egy anyák napi-, mikulás vagy karácsonyi ünnepség alkalmával, amikor óvodás gyerekek műsorral köszöntötték lakóinkat, mindig megtapasztalhattuk, hogy mekkora lelki feltöltődést jelentett az Öregeknek a kisgyermek közelsége, mekkora ki nem adott szeretet lappang bennük és talán az unokák, dédunokák utáni vágyódásukat próbálják egy ilyen alkalommal kompenzálni.

E találkozások után a legtöbbjük kedélyállapota érezhetően javult, lelkileg feltöltődtek és hetekig központi beszédtemává váltak a gyerekek. Ez a felismerés elindított bennünk egy olyan gondolatsort: mi lenne ha gyerekek lennének itt az öregek közelében?

Imádkoztunk, hogy Isten tegye világossá akaratát, mutassa meg, tegye egyértelművé, milyen irányba induljunk el, és ekkor “véletlenül” a szemünk elé került egy sérült gyerekek otthonának prospektusa.

Rövid időn belül felkerestük az intézményt, Megtudtuk, hogy egyre több ilyen gyermekről “elfelejtkeznek” szüleik, és a betegségükön kívül még a kitaszítottság érzésével is meg kell küzdeniük egész életükben. Ettől kezdve világos volt a feladat, sérült gyerekek otthonát szeretnénk építeni, ahol idősek és gyermekek egymás közelében élhetnek, ahol egymástól nagyon sokat kaphatnak és egymásnak nagyon sokat adhatnak.

Ahogy korábban is, most sem tudtuk még, miből fog ez az otthon elkészülni, de azt tudtuk, honnan és KITŐL kérhetünk és kapunk segítséget. És az otthon 2009 karácsonyára elkészült.

És ilyenkor mindig a **127. zsoltárra** kell gondolnunk:

**“ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradnak az építők...
de akit kedvel az Úr és szeret, annak álmában is ad eleget.”**

[Képek a gyermekotthonról.](#)

[Rólunk írták](#) (kapos.hu)